

LIBRIS

We know
books

Marius Ghidel

Exerciții de apreciere

Întrebări și răspunsuri

Editura Dharana

București

2022

Întâlnirea cu Domnul Marius Ghidel a fost una întâmplătoare sau, mai bine spus, deloc întâmplătoare: „Le hasard n'existe pas”! Primisem niște cărți cadou de 8 Martie, cărți ce mi le dorisem, tema lor fiind despre „voyage astrale”, ieșire din corp și fenomene paranormale! Am fost fascinată ani de zile de lumea de dincolo, dar în același timp de lumea aceasta. De unde vin, ce caut aici și unde mă voi duce când viața va lua sfârșit?! Citisem cu ani în urmă unele din cărțile Domnului Ilie Cioară, și-am tastat pe YouTube numele dânsului! Cărțile ce le aveam în mână vorbeau despre același lucru, însă de data asta mi-a apărut un video cu Domnul Marius Ghidel! L-am lăsat să meargă, l-am ascultat până la capăt și am rămas „bouche bée”! Am pus altul și altul, am răs singură și mi-am zis: „Doamne de unde vine omul acesta?!” Tot ce povestea, tot ce spunea, răsuna ca un adevăr puternic în fiecare celulă din mine! Râdeam și ascultam, ascultam și râdeam, timp de mai bine de o lună, parcă trecusem printr-o moarte clinică, mi-au trecut prin fața ochilor toate momentele copilăriei mele, toate suferințele, toate încercările, toate deciziile luate și toate împotrivirile către viață, către Dumnezeu!

Mi-au răsunit în cap zile întregi: „De la mine au fost și acestea”, și parcă toate prindeau sens! Era ca un răspuns sau mai bine zis ca o CONFIRMARE la tot ce trăisem, la toată lupta mea și la toată osteneala. „Omul nu-l iubește pe Dumnezeu, fuge de El, nu îl vrea!” și așa este! Aș mai adăuga aici că îi este frică, îi este teamă de iubirea lui Dumnezeu, pentru că, iubindu-l pe Dumnezeu, înțelege că nu mai are nevoie de nimic, că lumea aceasta nu contează și ar fi un nebun în lume, un nebun în ochii celorlalți! Ca să îl poți iubi pe Dumnezeu

trebuie să vrei să fii prost, nebun, dus cu capul, iar asta nu o vrea nimeni!

L-am întâlnit după câteva luni într-o tabără, așteptam ca o copilă nerăbdătoare să îl cunosc, să îi stau în preajmă! Eram vrăjită de ce auzeam, ca o fetiță curioasă ce așteaptă seara poveștile părintelui, al tatălui, al omului înțelept! L-am numit „părinte drag”, iar pe toată durata taberei m-am învățat în jurul dânsului și mi-am umplut inima cu blândețea, bunătatea și generozitatea acestui om!

Ascultasem pasaje din cartea: „Ce vor femeile, ce vor bărbații?!”, și acele audio m-au făcut să mă analizez și mai mult! Am rămas atât de impresionată de ce vorbea acest Domn, încât singurul lucru ce am putut să îi spun, a fost: „Domnul Marius, nu am întâlnit pe nimeni, să cunoască atât de bine femeia!” Mă regăseam în multe din ipostazele descrise, eram în toate, o regăseam pe femeia din mamă, din soră, din prietenă, și în toate așa fi putut fi și eu! Este necesar să cunoaștem natura femeii, s-o acceptăm și să o înțelegem! Nimic nu este greșit în lumea perfectă a lui Dumnezeu, trebuie doar să ne înțelegem natura și s-o depășim, să ne înțelegem rostul vieții și să-l acceptăm!

M-am născut într-o familie unde orgoliul femeii a făcut ravagii, unde bărbații s-au sinucis sau au devenit alcoolici, unde femeia nu respecta bărbatul, ba mai mult îl desconsidera, și cu toate astea în interiorul meu, copilă fiind, când tata s-a sinucis iar mama s-a recăsătorit, știam! Înțelegeam de atunci că rolul femeii este de a încuraja, a susține, a iubi și de a se supune! Simțeam în adâncul meu că era necesar ca mama să se lase doar, să oprească atacul, să intre în armonie cu natura ei divină și asta ar fi schimbat situațiile de viață!

Am intrat în viața de soție cu dorința de a fi o femeie supusă și blândă, modelul soacrei „capul plecat sabia nu-l taie” sau a bunicii care ducea greutatea vieții fără să se

plângă, fără să fie clintită de nimic, și totuși dacă nu o faci cu inima ușoară, cu o anumită înțelegere, ca o formă de putere interioară, te poticnești și obosești, iar situațiile și programele vechi revin.

Am fost atâția ani furioasă pe Dumnezeu, îl certam și îi strigam: „Doamne, unde m-ai trimis, ce caut aici?!” Nu înțelegeam, copilă fiind, durerea și suferința la care eram supusă!

Umilința și lipsurile de atunci m-au făcut să îmi depășesc limitele, să îmi fac idealuri și să le îndeplinesc! Și cum toate sunt pe dos, după toată lupta asta și toată osteneala am realizat că nu ai nevoie de ele, dimpotrivă, te împovărează, te secătuesc și îți iau bucuria vieții!

Dar cum să-i spui cuiva că merge spre direcția greșită, și tocmai familia în care s-a născut, sau că lipsurile și greutățile sunt cele ce îl vor mântui?! Dacă, la școală plângeam de rușine la ora de dirigenție, când dirigintele îmi reamintea pentru a nu știu câta oară că nu îmi plătisem cotizația trimestrială iar cu sârguință căutam sticle și borcane, le spălăm și le duceam la cooperativa din sat pentru a putea primi niște bănuți și a mai acoperi din suma impusă la școală, mamă fiind, mă supăram pe băiat dacă uita să achite banii ce îi puneam din prima zi, de cum primeam bilețelul de la învățătoare! Erau rănilile mele, durerile mele, răni peste care am trecut cu greu și pe care nu le-am înțeles multă vreme, nu fără să mă revolt, fără să judec, fără să critic sau chiar să urăsc! În conversațiile mele cu Dumnezeu, de cele mai multe ori Îl certam, strigam și urlam spunându-i: „Tu nu mă vezi?! Unde m-ai trimis?! Nu vezi că oamenii sunt nebuni?! Nu vezi că nu contez pentru nimeni?!” Am trăit multă vreme cu impresia că nu aparțin nimănui, că pot dispărea oricând și că nimeni nu mă observă, că nu am stăpân! Cum să poți înțelege că tocmai acei oameni s-au sacrificat și au fost acolo pentru sufletul tău, să te mântuiască, să te ajute să te înalți! Sunt chiar mântuirea ta!

Uitându-mă în urmă, îmi zic: „Doamne ce piesă de teatru minunată ai realizat pentru mine, cu câtă măiestrie ai creat scenariul și ai ales actorii! Toate neajunsurile, toate greutățile, toate lipsurile și toate situațiile unde am fost atât de jos, au fost create ca să realizez, după ani și ani, că trebuie să mă întorc la ele de bună voie! Că aceasta este singura cale! Alege lucrurile grele pentru ca viața ta să îți fie ușoară, de vei alege ușorul, toată viața o să îți fie grea!”

Și tocmai atunci, când în mod normal ar trebui să te bucuri, să îi mulțumești lui Dumnezeu că ți-ai depășit condiția socială, că ești un om realizat și că toate ți s-au îndeplinit, tocmai atunci te simți cel mai gol, cel mai trist și dimpotrivă simți, cum viața ți se scurge! Abia atunci începi să îți pui adevăratele întrebări, abia atunci ești sincer cu tine și cu Dumnezeu! Am eu Doamne nevoie de toate astea?! Și cum răspunsul e atât de clar și înfricoșător pentru mintea umană „Nu, nu ai nevoie!”, totul devine atât de limpede, și știi că ți-a vorbit Dumnezeu! Uitându-mă în urmă înțeleg de ce oamenii fug de greu, de post și restrângere, nu le vor, pentru că nu îl vor pe Dumnezeu, așa cum mulți ani nu l-am vrut nici eu! În post și restrângere, în dăruire și slujire am descoperit bucuria vieții, bucuria Domnului! Când descoperi această bucurie, știi că nimic din lumea asta nu este important, nimic nu-ți aparține și toată alergătura și toate cele agonisite au fost în zadar!

Mulți fugim de suferință, de durere, alegem ușorul și comodul, însă doar în clipele de suferință am avut crâmpie de înțelegere și l-am căutat cu adevărat pe Dumnezeu! Toate momentele grele, situațiile în care am fost pusă, de la cătușele la mână când am trecut clandestin, până la condusul la secția de poliție când am furat din magazin... toate m-au făcut să am o compasiune și o înțelegere pentru fiecare om, suflet ce se simte pierdut sau iese din tiparele societății!

Știu că aș fi putut trăi oricare din acele experiențe, fără nici o excepție, nu suntem stăpâni pe nici o situație iar

Dumnezeu este dirijorul orchestrei, noi urmând notele deja scrise pe portativ! Te uiți cu blândețe la tine, nu te mai blamezi, înțelegi rostul fiecărei persoane ce a apărut la un moment dat în viața ta și îi ești recunoscătoare! Înțelegi că lumea lui Dumnezeu este perfectă, că oamenii sunt perfecți și-și iau roluri ba chiar se sacrifică pentru a te ajuta să te înalți, să cunoști adevărata iubire a Lui! Și înțelegi că ești suflet și nu doar corp, că partea asta materială este atât de infimă iar atunci când te ocupi doar de ea, apar bolile și suferințele, apoi sufletul îți dă de știre că nu mai are ce să facă aici, ți-o spune clar: „Nu ai înțeles nimic, am să plec!” și își abandonează haina (corpul) de nu schimbi direcția!

Domnul Marius Ghidel a venit ca o confirmare, mi-a așezat ultimele piese din puzzle ce îmi lipseau, m-a ajutat să înțeleg că abandonarea de sine a fost și este singura soluție corectă! Pentru a ajunge la Dumnezeu nu este altă cale, este aceeași dintotdeauna: „Dumnezeu este jos, acolo unde se strâng apele” iar pentru a ajunge să-L întâlnești este nevoie să te cobori, să te apleci și să Îl iei de mână! De sus, din orgoliul tău nu Îl vezi, nici nu Îl simți, trăiești doar golul și nemulțumirea, simți că-ți lipsește ceva, dar nu știi ce! Și orice ai face, oricâte bucurii lumești ți-ai procura, oricâte bogății, case, excursii și câte nebunii ți-ai îndeplini, golul acela rămâne! Îl acoperi pentru o perioadă scurtă, însă este acolo! Este golul neiubirii, neiubirii de Dumnezeu, gol ce nu se poate umple cu nici o plăcere, cu nimic din lumea aceasta! Este golul ce doar Divinul îl poate umple! Mulțumire și recunoștință pentru tot ce ne-ați dăruit Domnul Marius Ghidel, pentru dragostea și blândețea cu care ne însoțiți, împreună în Școala Iubirii, acum mici suflete, mâine felinare de lumină și iubire, de speranță și bucurie!

Ina din Franța

Dacă sufletul este Iisus, egoul este AntiHristos, este la purtător dintotdeauna. Nu-l vedem pentru că ne identificăm cu el, cu AntiHristos. Îi zicem eu și nu ar trebui. Privilegiul de a spune EU îl are numai sufletul. Manipularea a fost identificarea cu egoul, cu AntiHristul. Noi când spunem: *eu vreau, pe mine mă deranjează*, când lupt pentru dreptatea și adevărul meu, apăr pe AntiHrist, lupta apără întotdeauna un diavol. Și mai zicem sus și tare, strigam că eu adică eu *AntiHristul vreau sau nu-mi place sau sunt supărat sau nu sunt de acord, sau nu este bine ce spui, îți spun eu cum este bine*. Strigăm în gura mare EU, ANTIHRISTUL sunt nemulțumit, mă îndoiesc, mă supăr, când sufletul, adică Iisus nu se supără niciodată, și nu se apară în veșnicie. Sufletul, adică Hristos, doar Iubește. Accepți totul, fără împotrivire asta înseamnă iubire, că nu poți lupta cu Dumnezeu. Când accepți intri în divin pe loc, fără intermediari. Ce vine din față, toate te ajută să scoată din tine Iubirea și atât. Nu e nimic rău în lume. Răul doar te ajută și îți curăță sufletul.

Dar de ce vedem rău peste tot?

Dacă am merge spre puțin am fi mulțumiți cu ce avem, și acea mulțumire este divinul. Dar noi vrem mai mult și atunci ne atașăm, apoi ne este frică să pierdem și așa devenim agresivi, cu acea agresivitate se alimentează întunecații și vin la masa noastră. Și răul din noi ne vine apoi înapoi, deci noi trebuie doar să mergem spre puțin, ca să ne desprindem de lume, și atunci nu mai ai ce pierde și ești fericit și în divin. Răul este adus de lăcomia ta de mai mult.

Nu e nevoie să luptăm ca să ne păstrăm patimile și atașamentul, că asta faci când lupți, ci să te desprinzi cât mai repede și să te restrângi, ca să poți să lași jos armele, altfel nu poți, dacă rămâi atașat și ai patimi. Și atacul din față va exista până lași patimile și renunți la atașamente, altfel, dacă lupți

cu el, îl vei întări împotriva ta și nu ai nicio șansă, te va distruge, egoul tău creează adversarul și îl întărește de sute de ori. Dacă am fi desprinși de lumesc și uman nu ne-ar impune nimeni nimic, că toate vin de la divin, că prin oameni El ne desprinde. În puțin este Domnul, în mult este diavolul.

Despre desprindere este tema. Dacă poporul evreu nu era atașat de plăcerile vieții, de a avea, a câștiga și a se îmbogăți, nu era nevoie să ajungă în robie. Și nu a fost eliberat din robie de Dumnezeu, căci toate vin de la El, și dacă El nu ridică caznele, nu ieșeau din robie. Și până nu s-au smerit, nu au renunțat la plăceri și nu s-au umilit, nu au scăpat de acolo orice au făcut. Dacă ești desprins nu este nevoie de suferință. Am venit pentru dincolo. Înfometarea este esențială pentru urcare, pentru că dăm semn că materia nu este importantă pentru noi și câștigăm așa, energie ascensională. **Mereu, în toate trebuie să dăm semn că materia nu este totul pentru noi, și să ne oprim la jumătate, să nu mergem mai departe, până la capăt.**

Iubirea de Dumnezeu înseamnă nu lumea. În măsura în care ne desprindem de patimi, vom fi eliberați de cazne. Tema este despre atașare și ne dăruire. Ne va desprinde prin orice mijloace. Pentru că atașamentul aduce frica de a pierde, ne întărește egoul și devenim violenți, atacăm oamenii și viața și vrem să ucidem. Devenim nemiloși.

EXPLICAȚIA CARE BLOCHEAZĂ JUDECATA ESTE ADEVĂRUL. Lăcomia noastră de viață este atacul care ne vine din față. Renunțăm noi la lăcomie și se oprește atacul. Noi luptăm cu Acceptarea, cu Iubirea, cu dăruirea, nu vrem să Iubim, adică nu Îl vrem pe Dumnezeu, deloc. Când vrei fericirile simțurilor nu Îl vrei pe El. Ne apărăm orgoliul când luptăm, și plăcerile, vrem să rămânem atașați. Nicio șansă, ne va desprinde și corpul poate să și moară, ca să ne

salveze sufletul. Nici nu discută!

Să lupți ca să-ți aperi orgoliul și plăcerile este o nebunie, vom fi desprinși fără avertismente, dar prin oameni, ceea ce se și întâmplă acum. Oamenii luptă și se apără numai pentru că nu vor să iubească și de aceea se împotrivesc lui Dumnezeu, de aceea vor suferi. Pentru că nu acceptă lecția divină. Egoul lor zice că este rău ceea ce de fapt le salvează viața. E o nebunie și un pericol să te ridici împotriva mecanismelor divine care ne curăță sufletul numai pentru că egoul le spune că sunt rele, când tot ce spune el nu este adevărat! Cedarea, acceptarea și renunțarea sunt prezența lui Dumnezeu, nu lupta! La El ajungi fără efort, dar dacă este un efort, nu e El acolo. **Când spui că ceva este rău, spui cu egoul! Tot ce zice egoul că este rău este cel mai mare bine posibil!** Iubirea nu cere nimic pentru sine, este moale și ia forma a ceea ce vine spre ea, nu se împotrivește la nimic, este ca și apa și lasă lucrurile să se întâmple. Pentru că știe că toate vin de la el.

Dar oare iarăși mă aflu departe de adevăr?

Ia viața așa cum este. Nu există întrebări. Doar mintea își pune întrebări, dar tu nu ești mintea, nu ești egoul, ești infinit mai mult. Mintea este cea pe care nu trebuie să o ascultăm niciodată. Deci, toate îndoielile și întrebările nu există, sunt fără rost. Viața doar ESTE. Și nu are nicio întrebare, ea doar este. Pentru că lucrurile deja s-au întâmplat în planul Lui mai de mult și noi doar le executăm.

Nu putem schimba nimic. Doar să avem starea de privitor. Că nu schimbăm nimic, "să nu vrei să schimbi nimic" este prezența Domnului, să nu vrei nimic mai mult pentru tine, să nu ceri nimic, acesta este Dumnezeu. Iubirea nu cere nimic pentru sine, este moale și ia forma a ceea ce vine spre ea, nu se împotrivește la nimic, este ca și apa și lasă lucrurile să se întâmple pentru că știe că toate vin de la el. **Cel care se supără are diavol.**

Și nu are la cine să se împotrivescă, că totul este numai Iubire. Lucrurile doar sunt prin Voința Lui și nu au calificative. Orice direcție vor lua este bine. Totul este folositor pentru suflet și vine de la El, nu te poți revolta pe nimic, pentru că și neplăcerile asta fac, te ajută să te desprinzi, deci îți fac cel mai mare bine posibil. De aceea nu există nicio îngrijorare și nicio întrebare vreodată.

Nu a gândi este important și a găsi calea bună, ci „a nu gândi nimic, a nu socoti, a nu îți face planuri, calcule sau să nu ai țeluri, a nu împărți în bine și rău, și a nu te gândi la un rezultat bun”, pentru că lipsa gândurilor proprii este prezența lui Dumnezeu. Dacă nu ai încercări și greutăți, înseamnă că acea cale pe care mergi nu este bună. Dacă îți vin plăceri și provocări din față înseamnă că nu ești desprins încă.

Poți schima ceva? Poți schimba un om până la urmă?

Nu poți interveni, ți se va opune viața, tema nu este să îl schimbi tu, ci să te lași pe tine și să intri în divin. Numai Domnul schimă lucrurile. Orice problemă se rezolvă numai așa, și atunci exteriorul va lua forma Iubirii tale. Se rezolvă sigur: să te lași pe tine total, și lași pe Dumnezeu să armonizeze lucrurile. Nu îți mai faci nicio grijă. Nu intervii și toate se rezolvă de la sine fără tine. **Intri în liniște și atunci atracțiile vieții renunță ele singure la tine.** Doar eliberează, este tot ce poți să faci, doar lasă viața în pace și lucrurile se vor aranja singure, și înțelegerea și rezolvarea va veni, că vine numai dacă-L lași pe Domnul să rezolve toate problemele tale și tu te retragi total. Cel care își apără viața, o va pierde, cine o va lăsa pentru mine, o va câștiga! Toate nemulțumirile sunt ale egoului, dar sufletul nu este afectat de nimic. Doar atât trebuie să faci: să înțelegi că ești o ființă divină în continuare pe pământ, care nu știe decât să iubească. Sufletul doar acceptă totul fără împotrivire. Stăpânii la lume fac totul ca să nu afli niciodată cine ești tu cu adevărat. Vezi în exterior numai ceea ce ești tu în adânc, dar dacă te opui la ceea ce îți

LIBRIS | We know books

trimite Domnul, va veni spre tine și mai puternic, până te va îngenunchea. Nu poți să-L împarți pe Dumnezeu pe bucăți. Tot ceea ce ignori, te va lovi. Vezi în afară numai ce ești tu.

Nu înțeleg ceva: dacă zic că vreau să țin post, e voia mea! Dar dacă cel din fața mea îmi cere să mănânc sau să fac ceva ce eu nu vreau, cel din față e divinul care mă scade? Și ar trebui să fac ce zice, nu ce vrea eul meu?

Dacă ești desprinsă, de obicei nu îți faci voia... Nu îți cere nimeni nimic. Ca să-ți ceară și să te atace, trebuie să fii atașată, să ai ego, să ai patimi, ca să le scadă. Și arme, nemulțumiri. Și atunci îi atragi. Și te vor umili, te vor călca în picioare. Dar îți salvează viața. Noi nu vedem corespondența. Ne atacă, dar nu zicem ce am făcut. Nu luăm seama că ne-am certat acasă sau avem patimi. De aceea ne atacă. Niciodată nimeni din afară nu este de vină cu nimic. Trebuie să am eu arme împotriva lor sau patimi, atașamente puternice de plăceri. Astea ucid și ne iau viața. Tocmai ceea ce noi apărăm ne face cel mai mare rău posibil.

Când lupți și te aperi, aperi un diavol. Ființa sublimă din noi nu se apară niciodată, dar niciodată. **Neapărarea este eternă, infinită, este iubirea divină.** Omul vorbește despre Dumnezeu, dar practic luptă și se apără, adică nu se raportează la divin, la suflet, pentru că ar însemna să nu lupte și să nu se apere, să se lase pe sine. Deci, una zice și alta face, de asta el nu sporește în cunoașterea sensibilă. Când pui trupul pe primul plan, sufletul moare. Trupul trebuie mereu îngrădit și limitat ca să nu dicteze el, să nu fie important și puternic, adică să intrăm în raportul divin.

Dar nu înțelegem ce legătură este între cearta de acasă sau o patimă și faptul că șeful țipă la noi. Nu contează ce fac oamenii, tu să-i accepți așa cum sunt. De aceea țipă, e pus de Dumnezeu să țipe ca să ne desprindă de atașamente și noi să lăsăm armele jos. Când ceva neplăcut vine din față știi